

az eső

az utóbbi időben, valamilyen módon, egymásba érnek,
összecsúsznak a véletlenek,
bárhol legyek, akár itt, akár ott,
utolér az égi áldás, az ablakban állva
figyelem, az eső egyformán esik, loccsan,
emeletnyi magasból, eldugult ereszből,
s a csatornalefolyó sem nyeli a habzó, hullámzó
tócsatavakat, megborzongok, csábít kedvesem
a meleg takaró alá vissza –
inkább futok egyet mezítláb az utcán,
mondom, ilyenkor tiszta a város,
és szabad a tüdő

már szeretem az esőt,
bámulom az egyforma csipkét, a függönyt,
ha lebben, ha megfeszül,
az ablak mögül, a túloldalon –
vonzod a rossz időt, fiam, ismétli anyám
szomorúan és egyszerre boldogan,
igen, ilyenkor pőrén tisztul a város,
és kitárulkozik –
meglesett fürdőző nő

a felhőoszlás után
a sötétre zárt bejáratokból
kiáramlanak az emberek,
kinyílt, viruló gombák

visszaszámlálás

(szerelmes beszéd helyett)

egyáltalán észleled-e
a szelet, az esőt, a napfényt,
a hirtelen változást,
áprilisi időjárást,
benned csak a kérdés,
és a testetlen, megfoghatatlan visszhangzás,
mint a félig telt hordó,
beszélsz magadban, felnevetsz,
s egyre csak a kongó hangot hallod,
felébreszt néha egy-egy furcsa pillantás,
következik riadalom, önfegyelem,
miegymás, akár a pofon,
mi okon, éled,
bokrosodik ismét a kétely,
mi okon,
aztán újra ernyedés,
az elgyengült test, agy egymással beszél,
vajon észleled a szelet, esőt, napfényt,
a hirtelen változást

majd, majd,
majd

nincs megoldás

múló napok
és ébrenalvás.

Láz

A szél, ami a csenevész bokrokat borzolta,
arcunkat érve cirógatott. A kopasz fák néha
füttyültek hozzá. Még a parton álltunk, és néztük
a fodrozódó vizet. Habverő, mondtam mosolygó
arcodba. A gép vakulámpája felfénylett, akár a villám.
Szép, hagytad helyben, igen szép. Mi lehet szép a
szélben, gondoltam. Az egyik ágvégen árva
bogó végtáncát figyeltem, míg száraz levélen koppant.
A hajad a nyakam ölelte, mint egy gondosan elhelyezett
sál. Barna-fázós hegyek szemben, nekünk már a
legkisebb meredély is fárasztó, hegy. Tövében a vár.
Székesvár. Végvár. Hol a hollós király is, de mi inkább a
lázadó bán járta lépcsőkön bokáztunk. A katakombákban később
ott felejtett tüzer csontváza várt dolmányban. Gémberegett-elkékült
kezed kabátom alatt. Nem csitult a szél. Még hét napig fújni
fog, szóltál. Orromra váratlanul vízcsepp cseppent. Esik? Mi bántja
álmatag szemed? Bevártuk a következő szerelvényt. A ház
park-udvarában éneklő kutyák kerengtek.